

tidsnok til at se, hvorledes Madam Olufsen resolut skubbede Betjenten til Side fra Vogndøren og et Øjeblik efter vendte tilbage med Højbaadsmandens slapt nedhængende Legeme i sine Arme. Ganske alene, uden at ville modtage nogen Hjælp, havde den treoghalvfjersindstyveaarige Kone baa-ret sin døende Mand op ad den stejle Stigetrappe, mens Politibetjenten højtideligt fulgte bag efter med Olufsens graa Cylinderhat og brune Stok. Efter at der i Hast var bleven skikket Bud efter en Læge, og mens den af Ulykken ganske for- tumlede Skibstømrerkone i Stuen for egen Regning løb efter en Præst, søgte Per og Betjenten at være Madam Olufsen behjælpelig med at bringe Manden i Seng. Men efter faa Minutters Forløb, og uden at have genvundet Mælet, udaandede han med Hovedet paa hendes Bryst. Hendes sidste Ord til ham var: »Du skal ikke være bange, Olufsen; — du har jo aldrig gjort et Menneske noget ondt.«

Per havde siden den Dag ikke følt sig rigtig vel tilpas derhjemme i sine to smaa, kælder-mørke Stuer. Bevidstheden om dette stive, uskønne Lig, der laa deroppe lige ovenover hans Hoved og gabede, havde holdt ham vaagen om Natten. Og selv om Dagen, naar han sad ved sit Bord med Hovedet mellem Hænderne og stirrede ned paa sine Tegninger, — disse fem-seks ulyksalige Blade, som havde magtstjaalet hans Tanke og